

ПРОЩАЛО

Българският народ, Българската комунистическа партия, българската наука и култура претърпяха тежка загуба. Съвсем неочаквано дойде вестта за смъртта на Людмила Живкова. Отиде си от нас в разцвета на силите си една от онези българки, които са оставяли дълбока дия в нашия национален живот. Отиде си едва 39-годишна, дала ни много и все още недораздала себе си. Людмила Живкова бе и достоен член на Българската комунистическа партия, и достоен ръководител на културата, науката, образованието. Едно от големите ѝ качества бе способността да налучква вярно проблемите и да ги решава със замах, настойчиво и последователно. На нея се дължи представянето на нашите национални духовни съкровища пред света. Нейни са големи инициативи, като контактите между ръководителите на културата по различни меридиани на планетата, детското движение за мир, представяно от талантливи деца — асамблеята „Знаме на мира“. Нейни са и големите идеи за осъществяване на програмата за естетическото възпитание на народа, набелязана още от X конгрес на Българската комунистическа партия и развита от нея в конкретни насоки и дела, в големи и живи начинания. В каквато и област да навлизаше, Людмила Живкова отдаваше изцяло себе си, вникваше надълбоко в същината на въпросите и водеше теоретическите идеи до практическо реализиране. Тези именно качества ѝ извоюваха авторитет и у нас, и в чужбина.

Ще отбележа, че тя имаше много позитивно отношение към задачите и делата на Българската академия на науките. Тя ратуваше за бързото извисяване на българската наука до равнището на световната наука и даже до изпреварване на някои идеи и схващания в други напреднали страни относно ролята и значението както на научното изследване, така и на неговото практическо реализиране. Всичко това ние чувствавахме непосредно, при всеки контакт с нея. Всякога, когато ръководството на Българската академия на науките или отделен учен са се обръщали към нея, тя се е отзовавала с готовност да помогне, да допринесе за разрешаване на поставените пред нея въпроси. Бих си позволил да кажа, че в нейно лице науката имаше и един виден представител, и един политически деец, който насочваше, организираше, сплотяваше усилията около големите цели на съвременната българска наука.

Слово, произнесено на траурния митинг в Българската академия на науките на 22 юли 1981 г.

И това се чувствуваше непрекъснато в нашата работа. Ние контактувахме с члена на Политбюро, с председателя на Комитета за култура, с народния представител, с човека, който милее за България, чийто патриотизъм и интернационализъм се изявяваха с огромна сила. Людмила Живкова бе беззаветно предана на своя народ, тя тачеше неговата история, възхищаваше се от неговите дела. Всичко това бе така, защото добре познаваше стойността на онази цивилизация, която този народ бе създал. Нейна амбиция бе днешните дела да не отстъпват на миналото. Нейна гореща мечта бе желанието днес да стоим на челно място в световния прогрес и да бъдем пример и за онези нации, които се радват на прогреса, на световната еволюция, и на онези, които се изтръгват от мрака на забвенията. Силите на универсализма и на интернационализма кипяха в нейната мисъл.

Във всичко, което вършеше Людмила Живкова, се усещаше и нейната личност, нейният човечен характер. Тя бе контактна и отзивчива, тя носеше в себе си чертите на своя баща, чертите на българското прогресивно знание, на българската любознателност, на комунистическия стремеж към всеобхватност и към намиране и насочване към новото в живота. Онази идея за хармония, за цялостно развитие на човека, която поддържаше настойчиво, тя носеше в битието и на собствената си природа.

Людмила Живкова живя малко. Тя бе като ярка звезда, която бързо се разгоря и бързо угасна, но част от силната светлина, която искреше от нея, остава завинаги у нас.

Поклон пред светлата ѝ памет!

Акад. Пантелей Зарев.